

ПРЕПОДОБНИ ЈАКОВ НОВИ ТУМАНСКИ

ПСОВКА

...Нека нам Бог свима помогне да наш народ оздрави од псовке. *Свако царство које се раздијели само по себи, опустјеће; и сваки град или дом који се раздијели сам по себи, пропаиће.* (Мат.12,25) А каквог царства може имати у главама за које не важе ни људски ни Божији закони! Падоше земаљски цареви, падоше строги закони, паде старешинство, и у свету завлада безакоње и страх, због множине наука, због множине мудрости, због множине удружења и завера, због множине учитеља, због множине феминизма и нихилизма...

На земљи одувек постоје две врсте плодова: телесни и духовни. Плодови су највећи украс на земљи, јер без њих свет би био одвратна пустиња. У плодове се рачуна биље, животиње и људи. У духовне плодове улазе само мисли људске и оне су управо цвет и украс свега осталог. Није мало чудо кад једно зрно, бачено у земљу, пропадне и свој живот, помоћу сунца и воде, принесе у клас и подигне се изнад земље и умножи се. Оно једно претвори се у многе наследнике, и сваком од њих преда своје наслеђе у потпуности. Но хиљаду пута веће је чудо кад се човек, по рођењу немоћнији од младунчади све домаће стоке, уздигне до слободног посматрања свега видљивог света, а вером се уздигне до хвале и благодарења Богу. То је први и славни духовни плод. Кад човек види више него што се очима види. Јер свет није заснован на хлебу – него на речи Божијој. Храна долази и пролази као вода, и не може да се запамти њен пут, јер њене стопе не могу да се урежу у душу. Мисао је много ближа души него трулежна храна. Ко би сад могао знати куда је се све растурила, по облацима и морима, она вода којом су апостоли толили своју жеђ! Знамо да та вода није пропала, али не знамо где је. Но речи апостолске ево једнако долазе до нас, као и што ваздух долази до нас, као што и светлост долази до нас, и помажу нама да гледамо свет.

Дакле, зрели плодови духа, загрејани Божјом истином, долазе до нас, да би и наша душа сазрела у сличан плод. Ма колико човек да отпадне од Бога, кад чује реч Божију, то дубље залази у његову опијену душу неголи ма која сласт његовог греха. Што очевидно значи да је душа суд, лонац у који се смештају духовни плодови, било зли, било добри.

Наш српски народ збаци турске ланце и окове, ради којих је добијао велику плату од Бога, па се лати најпакоснијег заната – да зида паклену тамницу од псовке. Данас се српска села деле на правилно говорећа и псовковладајућа. Прва помисао псовка, псовка увод у сваки посао. Као Адам што обележи све именима, и на све стави мислену марку, тако многи Срби данас већину ствари печате псовком. То им улази у речник, у граматику, у синтаксу, у идеологију, то је врста пљувачке којом они пљују на све.

Потпуно су пијани, не могу никако да се истрезне, те да размисле како изгледа њихово пијанство. Дошла је једна генерација сеоске омладине, срећом делимично, која је потпуно усвојила епикурејску догматику – слушајући развратне речи и апологију неморала. Треба признати, да су црквене и државне власти, сагласно и у договору, предузимале оштре мере против псовке и неморалног говора. Но, авај, авај, свака наредба, то је администрација. Лек против оваквих болести треба да је много живљи. Лекар мора прићи болеснику, хтео не хтео. Мора упознати болест, па ма колико она била заразна. Ми сви, који смо ма колико у могућности, морамо са својим народом поделити, не само историску славу, него и савремену срамоту.

Наш је народ увек био племенит, па зар сад да му дозволимо да постане шегрт и мајстор псовке и хуле, ружног језика и мрачне душе! Многи из народа потрчаше за новце, за меницама, за сластима, и данас доста кафана на селу личе на паклена предсобља, јер пробају колико су слободни и духовити у злу. Христос је пред народ излазио са апостолима, да би народ, видећи Човека кога прате људи, лакше поверовао у истину. Јер је за човека, човек ипак највеће сведочанство. Па истина Божија заједно са сведоцима постаје за народ велика

потребна стварност. Добро и вера уче се као сваки занат. И апостол Павле ишао је са пратиоцима, да би слушаоци са поверењем слушали проповед, и блажени Августин, епископ, уредио је своју збуњену и узбуњену епархију са једном десетином монаха, са којима је заједно живео, заједно се молио Богу, заједно проповедао, заједно исповедао, заједно читао многобројне књиге црквене. Богумили су били разорили верску свежину у нашем народу за време Св. Саве. Но, Св. Сава имао је доста својих помоћника кад је путовао по народу и бранио га од слепила и пожара.

Од времена Св. Саве, морална ведрина у народу никад тако није била у опасности као данас. Није псовка теоријски облак, него је она нејестествени живот: гњев, јарост, непоштовање, отпад од Бога, отпад од људи, отпад од самог себе. Коров неморала укоренио се у душу, слободно се развио, и кроз уста избија напоље. Псовка је чисто безумље, одвратна бесмислица, ватра пламена пакленог. У њој нема ни разлога, ни сенке од разлога. Но она је, у исто време, печат, наслов и жиг једне велике душевне болести: псовач изјављује и исповеда чиме је испуњена његова душа. Јер Писмо вели: *дан се са даном разговара, а ноћ са ноћом размишља*. Историја једног дана, прелази у историју другог дана. И мудрост једне ноћи, проноси се у мудрост друге ноћи. Тај језик васељена слуша, и ту мудрост васељена разматра – језик и мудрост који се стално носе и као време стално падају. Свака твар казује се шта је. Добар човек сија Божијом добротом, а псовач се јавља из псовачке тамнице. Јер неваљали слуга не мрзи на господара који није био његов, него мрзи на господара чија је добра и дарове на своју пропаст упропастио. И дану и ноћи, и сунцу и камену, и живима и мртвима псовачи казују ко су и шта су и какви су – дављеници страсти и скверних мисли. Мир и благост немају куда да им уђу у душу.

У молитвама које Црква са правом прописује да се читају пре него што се причестимо, каже се да је Света Причест огањ који спаљује у нашој души скривене и паклене помисли, злобу и завист, гњев и мржњу и масу мрачних болести од праоца Адама. Кад су те паклене мане на својој души осећали свети људи, који су се молитвом, даноноћном молитвом чували од свакога зла, колико више ми, у доба индустрије неморала, морамо неморал скидати са душе помоћу опаљујућег огња, помоћу Светог Причешћа. Близу је памети, да псовка није ништа друго, него бунцање душевно у греховном заносу. Одвратна бљувотина нити може да стоји у души, нити може да нахрани душу, већ је само мучи. Душа се превија и јадикuje, па повраћа зло у земаљски свет. Зло се разгласује, јер је несносно. Свака дела говоре својим језиком. Доста њих у народу изгубише црквени ред, неке десет, а неке двадесет година како се није причестио. Ко год се одели од Бога, њега земаљске бригае и греси почну притискивати и гурати у мрак, а нема већег мрака него мислити само о ономе што се очима види. Речи су слепе, памћење је слепо, све ослепи кад љубав према добру ослепи. Бог са човеком разговара тајно и човек са Богом разговара тајно. Умишљаји, планови и намере, у томе се састоје човеков морал, и највиша човекова способност. Човек је велики ако тајно призива Бога и све своје намере потчињава Божијим намерама. Радник је и сарадник на делима Божијим. Против очевидне болести треба очевидан лек: проповед слова Божијег масама народним. Лабаво и примитивно одбацујмо. Оставимо наредбоносну администрацију и узмимо у своје руке апостолску слободу проповеди: помоћу власти треба сакупљати људе. Па онда по два, три свештеника да су заједно. Говорити само о ономе што се види у животу. Помоћи људима да раздвоје добро од зла. Научити их шта је грех. Замолити их да се исповеде. Замолити их да се ма колико боје Бога. Замолити их да се макар са две речи моле Богу: “Боже, помози ми”! Замолити их да се клоне зла. Замолити их да не мрзе суседе. Замолити их да чувају образ и поштење. Замолити их да чувају пост као очи у глави.

А народ је племенит, па ће разумети. Ако је био тврдоглав у греху, постаће питом када размисли о греху. Биће га срамота када види да има људи који се противе злу. Бринути о ближњем, и замолити га да се спасава, значи не срдити се на његове псовке, него их лечити. Не мрзи мати болесно дете које умире, него плаче за њим. И Бог не воли пропаст људску, него хоће да се сви спасу.

Нека нам Бог свима помогне да наш народ оздрави од псовке. *Свако царство које се раздијели само по себи, опустјеће; и сваки град или дом који се раздијели сам по себи, пропашиће.* (Мат.12,25) А каквог царства може имати у главама за које не важе ни људски ни Божији закони! Падоше земаљски цареви, падоше строги закони, паде старешинство, и у свету завлада безакоње и страх, због множине наука, због множине мудрости, због множине удружења и завера, због множине учитеља, због множине феминизма и нихилизма.

Текст се објављује уз сагласност издавача, из књиге: Без Бога ни преко прага, Образ Светачки, Београд, 2007. (/images/knjige/docs/Katalog%202013%20Obraz%20Svetacki%20+%20Ocev%20Dom.pdf)